

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut senest under FM2018 omdeler en undersøgelse af fordele og ulemper ved, at Grønland søger om genoptagelse i EU-samarbejdet. Undersøgelsen skal herunder afdække de afledte politisk-økonomiske konsekvenser af et eventuelt EU-medlemskab, foruden at vurdere, hvorvidt de aktuelle administrative ressourcer i Selvstyret er tilstrækkelige til at forvalte et eventuelt EU-medlemskab.

(Medlem af Inatsisartut Justus Hansen, Demokraterne)
(1. behandling)

Demokraterne mener at medlemskab af EU er en realistisk mulighed som vi er nødt til at forholde os realistisk til, uanset vores standpunkt i sagen. Derfor indstiller vi nærværende forslag til viderebehandling i Lovudvalget inden 2. behandling.

Så kort kan det siges. Men nu hvor jeg har en tændt mikrofon og jeres fulde opmærksomhed ville er det jo næsten umuligt ikke at knytte et par yderligere bemærkninger til debatten omkring EU. Der er 3 overordnede punkter som vi bør være helt afklarede med i denne debat:

1. Vi bliver aldrig et selvstændigt medlem af EU
2. Et medlemskab går begge veje
3. Vi skal kende vores rolle i verden

For det første:

Vi er og bliver et lillebitte land, uanset om vi bliver eller ikke bliver selvstændige. Derfor kan vi ikke regne med at sidde med ved bordet på samme måde som f.eks. Frankrig og Tyskland. Vi vil altid være en junior partner og må indrette os efter det. Det er fristende at sammenligne med rigsfællesskabet hvor vi har 2 pladser i folketinget. En sjælden gang imellem er man tungen på vægtskålen. I EU sammenhæng ville det ikke være tilfældet, vi ville være en del af den Danske delegation. Til gengæld så har Danmark efterhånden opnået gode alliancer som vi kan drage nytte af.

For det andet:

Et medlemskab går begge veje. EU er ikke en kæmpe pengetank som bare hælder midler ud til dem der spørger. EU er heller ikke en organisation der kommer ind og bare overtager alle vores fisk for at dele dem ud til medlemsstaterne. Hvis vi vil have succes med et EU medlemskab skal vi vide hvad det er vi kan tilbyde og hvad det er vi ønsker at få. Den allestedsnærværende holdning til at vi er guds gave til verden, at alt hvad vi har i landet er noget som hele verden efterspørger, og at vi bare kan sætte vilkårene er helt forkert. Hvis vi ikke har noget at tilbyde så

får vi ikke noget igen.

Så er der lige det med fiskene. Den unuancerede debat siger at der er to snabler. Grønland stikker sin snabel i EU's pengekasse og suger penge op. Til gengæld stikker EU sin store snabel i Grønlands hav og suger fisk op. Og så er det kun et spørgsmål om hvem der har den største snabel.

Den udlægning er ganske enkelt ikke rigtig. Som medlem ville vi være bundet til EU's fiskeripolitik som har regler om bæredygtighed og kontrol. Og det betyder at vores havne skal være åbne for alle EU's skibe, men det er jo ikke noget problem. Vi kommer så også til at lade andre fra EU investere i produktionsfaciliteter på land, men når vi står og mangler kapital til generations skifte mange steder er det jo heller ikke særligt skræmmende. Den helt overordnede ting vi skal huske er at alt skal forhandles og vi skal være parate til at give noget for at få noget andet igen.

Vi skal også være opmærksomme på hvor vi står ved at fortsætte med at være udenfor EU. Hvis vi sammenligner med Norge så implementerer Norge ca 80 % af al EU lovgivning uden at have indflydelse på deres tilblivelse. På den måde kan man sige at Norges ikke-medlemsskab kun går en vej, de er nødt til at indrette sig efter EU, men EU indretter sig ikke efter Norge.

For det tredje:

Vi skal kende vores rolle i verden. Vi er et lille land med en stor udstrækning. Vi ligger et strategisk vigtigt sted båd for handel med nordvest passagen, men også militært. Og vi har en del ressourcer som kan betragtes som strategiske. Det gør at vi ikke bare kan gemme os og håbe på at verden lader os leve vores eget liv. Vi er nødt til at være en del af et strategisk partnerskab, om det så er med Danmark som en del af rigsfællesskabet, med EU enten som direkte medlem eller som medlem i kraft af rigsfællesskabet, eller med en anden stormagt. Vi har ikke frit valg på alle hylder. For eksempel kan det være svært at vælge at stå alene. Alene på grund af vores geostrategiske placering.

Et andet men relateret spørgsmål er om vi udnytter de fordele vi har af det halve medlemskab vi har i dag. Gennem OLT ordningen har vi adgang til EU's store programmer som "Horizon 2020" der er til innovation og udvikling, og "Erasmus +" som drejer sig om uddannelse. Disse programmer har budgetter på 700 mia. kr. i perioden 2014-2020

Vores nabolande Island og Færøerne betaler for at være med i de programmer som vi kan få gratis. Men vi har indtil nu ikke været gode nok til at udnytte dem. For eksempel kan man med "Erasmus +" få dækket op til 80 % af rejseomkostninger for skoleklasser der skal ud at rejse. Lærere kan komme på gratis videre uddannelse. og der er gode muligheder for mobilitet blandt

studerende som kan komme ud i verden udenfor Danmark og studere.

Men det kræver at de projekter som ønsker støtte i det hele taget ved at der er støtte at hente. Det kræver så igen at vi har en effektiv rådgivnings instans som kan hjælpe Grønlandske kommuner, institutioner, firmaer og personer i hvordan man gør. Det har vores nabolande gjort. Det er jo fuldstændigt ligegyldigt hvor mange penge der ligger i en kasse og bare venter på at blive ansøgt om hvis man ikke ved hvordan man søger. Det var måske et sted at starte som kunne give mærkbare resultater i løbet af relativt kort tid. Og som så kunne give os en bedre ide om hvordan EU egentligt fungerer, og om det er værd at gå efter et fuldt medlemskab senere hen. Men vi skal vide hvem vi er, hvad vi vil, og hvordan vi vil gøre det.

Som sagt allerede i starten indstiller Demokraterne forslaget til støtte og videre sender det til behandling i Lovudvalget.